

Ordfører, at han ikke tror, at dette behøves, men jeg er af en anden Mening. Den ærede Ordfører har vist ikke taget i Betragtning, at Befalingsmandsleverne ved Nyttieret tage deres Heste med til Uddannelseskoleerne, og disse Heste kunne altsaa ikke være til Tjeneste for Eskadronen og benyttes af Rekrutterne.

Jeg kommer nu til § 126, hvor der er Spørgsmaal om Forandring i Værnepligten. Det vil erindres, af efter den nu bestaaende Lovgivning er Værnepligten ikke fastsat efter Vaabnene, men den er fælles for Alle, saaledes at den afjehnes 8 Aar i Linien og 8 Aar i Forstærkningen, kun med den Forskjel, at i Forstærkningen fradrages den Tid, den Værnepligtige har gjort Tjeneste i Linien ud over 6 Maaneder, det være sig som Underkorporal eller som Menig. Hvorledes er dette Forhold nu blevet ordnet af Flertallet? Det ærede Flertal siger i § 2, at for Fodfolket er Tjenestetiden i Linien 6 Aar, i Landeværnet 6 Aar. Skal nu ogsaa her den tidligere Bestemmelse om Maaden, hvorpaa Tjenesten i Forstærkningen beregnes, gjælde for Landeværnet? Jeg veed det ikke. I § 126 bestemmer man, at Fæstningsartilleriets Værnepligtige efter at have tjent 6 Aar i Linien, skulle gaa over i Landeværnets Afdelinger; men hvorlænge de saa skulle tjene der, det faar man ikke at vide. For de andre Vaabenarters Vedkommende siger man blot, at de Værnepligtige, der i 6 Aar have tjent i Linien, kun kunne indkalbes som Erstatningsmandskab; men hvorlænge dette Mandskab skal staa til Raadighed som Erstatningsmandskab, er ikke omtalt, og endelig har man aldeles glemt Militærarbejderne. Skulle disse tjene 8 Aar i Linien og 8 Aar i Forstærkningen, som efter den gamle Bestemmelse? Jeg kan godt forstaa, at man kan blive nødsaget til i en Lov som denne at indbringe en Forandring med Hensyn til Værnepligten, thi ogsaa jeg tror, at Spørgsmaalet om Tjenestens Varighed godt kunde være taget med under Behandlingen af Hærløven; men Veien burde vistnok have været den, at man tog §§ 38—40 i Værnepligtloven, omarbejdede dem, saaledes som man ansaa det for rigtig, og satte dem ind som en særlig Paragraf i Loven. Det var den Veien, man gik i 1867. Vi kunde saa maasse ved selv samme Leilighed have faaet en Dom for, at det ikke mere skal hedde Forstærkning, men Landeværn. Hvad de ærede Medlemmer vinde ved denne Navneforandring, veed jeg ikke. Efter min Mening berige de sproget med en Germanisme, thi „Landeværn“ er en Germanisme, ligesaa vist som „Forstærkning“ ikke kan anses for at være det.

Jeg har herved tilladt mig at give det ærede Flertal en lille Belysning over, hvad det Forslag indeholder, som det har fremsat, og det vil vistnok ikke forbause den ærede Ordfører, at jeg ikke kan finde det saa tilfredsstillende, som han troede, at man i det Sele taget maatte anse det for, idet

de Rettelser, der maa foretages i det, alene i formel Henseende ere overmaade mange. Men jeg skal dog endnu knytte nogle Bemærkninger til Forslaget. Naar man ser hen til, hvad det Gjenneførelse vil betinge, saa viser det sig, at man blot for en enkelt Vaabenart, for Fodfolkets Vedkommende, vil komme til en Reduktion af 4 Generaler, 3 Oberster, 50 Kapitainer og 40 Premierlieutenanter. Det er jo ret respektabelt, naar man vil opnaa et økonomisk Resultat, det er en radikal Maade at gaa frem paa. Jeg modsætter mig ikke denne Fremgangsmaade i og for sig, og jeg kan forstaa, at, naar man, som Flertallet overhovedet, har et ganske andet Syn paa, hvad der maa siges at behøves til Forsvaret, end Mindretallet har, at man saa kan gaa ind paa et Forslag af denne Natur. Jeg anser ikke i fjerneste Henseende over, at man vil gaa til Reduktioner, og der er ikke Tale om, at jeg personlig kunde føle mig ilde berørt deraf; men jeg vil sige, at hvis det er Flertallets Mening — hvad man efter forskellige Udtalelser maa tro, det er —, at vi i Flaaden skulde søge vort rette Værn, saa skulde Flertallet ikke være gaaet til at organisere en saadan Hær som den, man her foreslaar, thi det, som da behøves til den stærke Flaade, som vi saa kan komme til, er en lille og stærk Hær — de to Ting høre sammen —, men ikke en Hær som denne.

Medens jeg har Ordet, vil jeg tillade mig at henvende en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger). Han er ikke tilstede, og jeg kan derfor ikke drage ham ud af den Rø, hvori han ønsker at befindes sig, men selv om han var her, er jeg overbevist om, at han ikke vilde finde sig foranlediget af mine Ord til nogen Udtalelse. Det ærede Medlem fremsatte ved 2den Behandling nogle Ord, som jeg ikke vilde svare paa, førend jeg saae dem foreligge trykte, fordi jeg ikke vilde gjøre mig skyldig i nogenformelt Fælttagelse. Disse Ord findes i Tidenden Sp. 2097 og lyde saaledes: „Flertallets Kunst skulde have bestaaet i ikke at stille sig saaledes, at det fik samtlige Militære indød sig; der er Forskjel nok, naar man ser lidt under Stallen, paa de militære Herrer's Anskuelser, som sidde her. At drive dem over i een Klynge og en Minoritet, er en uhyre Feil.“ Ja, i een Retning har det ærede Medlem naturligvis Ret, der er Forskjel nok paa vore Anskuelser, naar man ser os lidt under „Stallen“. Men jeg spørger, hvorledes er det muligt andet? Det maa jo sikkert indrømmes, at vor bestaaende Hærløve nærmest maa betragtes som et Kompromis mellem de forskellige Anskuelser: den opslyder ikke det, som paa andre Steder fra Sagkundskabens Side er opstillet som Fordringer, man maa have lige overfor en Hærløve. Hvad er altsaa vor Opgave ved Benyttelsen af den? Det er at søge i den begrænsede Uddannelsesetid, som staaer til Raadighed, paa den bedst mulige Maade at naa det Maal, som den fore-